

หวางเหอ: นาฏกรรมนีโอคลาสสิกจีนในบริบทวัฒนธรรมสมัยใหม่*
WANG HE: CHINESE NEOCLASSICAL DRAMA IN RETROSPECTIVE
MODERN CULTURE

หลิน ห่ายเจียน¹, ปัทมาวดี ชาญสุวรรณ²
Lin Haijian¹, Pattamawadee Chansuwan²
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม^{1,2}
Mahasarakham University^{1,2}
Email : 2492670582@qq.com

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องหวางเหอ: นาฏกรรมนีโอคลาสสิกจีนในบริบทวัฒนธรรมสมัยใหม่ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาองค์ประกอบของนาฏกรรมหวางเหอ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยวิธีการศึกษาจากเอกสารและเก็บข้อมูลภาคสนามโดยการสังเกตและสัมภาษณ์ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบสังเกต และแบบสัมภาษณ์ จากกลุ่มผู้รู้ จำนวน 3 คน กลุ่มผู้ปฏิบัติ จำนวน 3 คน และกลุ่มบุคคลทั่วไป 20 คน แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่า นาฏกรรมหวางเหอ เป็นการสร้างสรรค์นาฏกรรมรูปแบบนีโอคลาสสิกจีนในบริบทสมัยใหม่ โดยมีภูมิหลังของกระบวนการสร้างสรรค์มาจากข้อมูลทางประวัติศาสตร์และสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นการพัฒนาผลงานทางด้านการแสดงของจีนให้ทันต่อสังคมสมัยใหม่ อิทธิพลของวัฒนธรรมสมัยใหม่ของจีนส่งผลอันนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในเขตเมืองและเศรษฐกิจส่วนบุคคล การเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของผู้คนเกี่ยวกับเศรษฐกิจ อีกทั้งยังส่งผลให้มีการผสมผสานความคิดระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนและวัฒนธรรมร่วมสมัย ถือเป็น การเปิดกว้างทางวัฒนธรรม ความคิด และการสร้างสรรค์การเดินรำขึ้นใหม่ภายใต้ภูมิหลังของประวัติศาสตร์จีน

คำสำคัญ : หวางเหอ; นาฏกรรมนีโอคลาสสิกจีน; บริบทวัฒนธรรมสมัยใหม่

ABSTRACT

The Research on Wang He: Chinese neoclassical drama in retrospective modern culture. The purpose is to study elements of the drama Wang He. The research approach used was qualitative research using document analysis and field data collection through observation and interviews. An observation and interview form were used from a group of 3 experts, 3 practitioners and 20 general people. Then, the data were analyzed by content analysis.

The results showed that The Wang He Tragedy It is the creation of Chinese neo-classical drama. in modern context. The background of the creative process is based on historical and environmental information. In order to develop the performances of Chinese performances to keep up with modern society The influence of modern Chinese culture has resulted in Changes in urban areas and individual economies Changing the way people think about the economy. It also resulted in the integration of ideas between traditional Chinese culture and contemporary culture. It is an openness to culture, ideas and the creation of a new dance within the background of Chinese history.

Keyword : Wang He; Chinese neoclassical drama; Retrospective modern culture

1. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

คำว่า “นีโอ” (Neo) เป็นชื่อรูปแบบหรือยุคของ ประวัติศาสตร์ยุคหนึ่ง อันได้แก่ ศิลปะแบบนีโอคลาสสิก (Neo-Classic) เป็นรูปแบบศิลปะที่ได้รับอิทธิพลมาจาก การที่ชาวฝรั่งเศสเกิดการต่อต้านระบบฟิวดัล หรือระบบศักดินาสวามิภักดิ์ (Feudalism) ที่แบ่งชนชั้น จากปัญหาทางการเมืองดังกล่าวก่อเป็นสาเหตุสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้ชาวยุโรปกลับมาสนใจในศิลปะแบบคลาสสิกอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งแท้จริงแล้ว “Neo” แปลว่า ใหม่ หรือ New ส่วน Classic มาจากชื่อเรียกศิลปะกรีกยุคคลาสสิก เป็นยุคที่ศิลปะมีความสวยงามอย่างมาก ดังนั้นลักษณะของศิลปะแบบนีโอคลาสสิกจึงมีแนวคิด และการสร้างงานลอกเลียนจากศิลปะยุค โบราณ (ดิฐดา นุชบุษบา, 2559) ดังการสร้างสรรคนาฏกรรมจีนในบริวิฒนธรรมสมัยใหม่ ที่ได้นำเอาเรื่องราวโบราณมาผ่านสร้างเป็นผลงานศิลปะการแสดง

การเต็นรำแบบจีนโบราณหมายถึงการเต็นรำที่ได้รับการพิจารณาว่ามีความสำคัญที่เป็นแบบอย่างและสไตร์คลาสสิกบนพื้นฐานของการฟ้อนรำพื้นบ้านดั้งเดิมหลังจากการชดเคลาการตกแต่งการประมวผลและการสร้างโดยคนงานมืออาชีพในอดีตและหลังจากการฝึกฝนศิลปะมาเป็นเวลานาน การเต็นรำคลาสสิกของจีนชื่อของการเต็นรำนี้ได้รับการเสนอครั้งแรกโดย Mr Ouyang Yuqian ในปี 1950 ได้รับการยอมรับและเผยแพร่อย่างกว้างขวางโดยอุตสาหกรรมการเต็นรำและในที่สุดก็ได้รับการยืนยัน การเต็นรำคลาสสิกจีนร่วมสมัยมีความสัมพันธ์ทางสายเลือดกับการเต็นรำจีนโบราณ แต่มันไม่ได้มีความหมายเหมือนกันกับการเต็นรำจีนโบราณ การเต็นรำคลาสสิกจีนร่วมสมัย

ก่อตั้งขึ้นหลังจากการก่อตั้งประเทศจีนใหม่โดย Tang Mancheng Li Zhengyi และนักเต้นคนอื่น ๆ ของ Beijing Dance Academy (Wang Kefen, 1985) บนพื้นฐานของการเต้นรำอุปรากรจีนและศิลปะการต่อสู้จีนร่วมกับบัลเลต์ต่างประเทศ แนวคิดของการเต้นรำคลาสสิกของจีนมีความหมายทางประวัติศาสตร์และมีสไตล์มากขึ้นและยังเป็นแนวคิดการพัฒนา

หลังจากการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนในช่วงต้นทศวรรษ 1950 นักเต้นได้พัฒนาและสร้างสรรค์ศิลปะการเต้นรำแห่งชาติแยกประเภทการเต้นรำจากการแสดงละครจีนที่หลากหลายและเรียนรู้จากศิลปะการต่อสู้ของจีนเพื่อทำการวิจัยจัดระเบียบปรับแต่ง ละครเต้นรำและการเต้นรำที่มีสไตล์การเต้นรำจีนคลาสสิกเช่น Baolian Lantern Little Knife Club และ Spring River Flower Moonlight Night ด้วยนโยบายเปิดของปี 1980 การเต้นรำแบบคลาสสิกของจีนมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาและเริ่มขยายจากรูปร่างไปสู่ความหมายที่แท้จริงไปสู่พื้นที่ใหม่ ในอีกด้านหนึ่งนักเต้นได้ฝ่าฟันขอบเขตของการศึกษาการเต้นโอเปร่า มีส่วนร่วมในภาพจิตรกรรมฝาผนังถ้าโบราณและภาพการเต้นรำในโบราณวัตถุทางวัฒนธรรมที่ขุดขึ้นมาต่าง ๆ เพื่อจัดระเบียบและสร้างการเต้นรำคลาสสิกที่เป็นเอกลักษณ์และละครเต้นรำคลาสสิกเช่น Silk Road Flower Rain Belling and Dance Faux Tang Le Dance Bronze Fuck ฯลฯ ดนตรีย้อนยุคและการเต้นรำเหล่านี้เน้นความสง่างามความแม่นยำและความแม่นยำ ในทางตรงกันข้ามมันเป็นนวัตกรรมการสร้างและการปฏิบัติของนักการศึกษาการเต้นรำ เริ่มจากการกำจัดธุรกิจโอเปร่ากิจวัตร จากประเพณีทางวัฒนธรรมที่ยิ่งใหญ่ของจีน รวมถึงการประดิษฐ์ตัวอักษรและศิลปะการต่อสู้เพื่อสำรวจกฎหมายความงาม ปรับแต่งองค์ประกอบของมันสรุปเส้นทางของการเต้นรำคลาสสิกและความหมายของความเป็นชายผู้หญิงและจังหวะเพื่อไม่ให้มีร่องรอยของละครการเปรียบเทียบและพฤติกรรมไปสู่จิตสำนึกส่วนตัวของการเต้นรำและการทำงานที่เป็นนามธรรมของสัญลักษณ์การกระทำ พวกเขาสรุปกฎการเคลื่อนไหวในการเต้นรำแบบคลาสสิกในอดีตเป็นการเคลื่อนไหวพื้นฐานจำนวนหนึ่งที่มีศูนย์กลางอยู่ที่เอวและการเคลื่อนไหวแบบวงกลมซึ่งขยายพื้นที่การเคลื่อนไหวของการเต้นรำแบบจีนโบราณอย่างมาก เป็นผลให้งานเต้นรำที่โดดเด่นจำนวนมากแสดงโดย แม่น้ำเหลือง แม่น้ำและแม่น้ำ มู่หลานกุย เหลียงจู้ และอื่น ๆ ได้รับการฝึกฝนและผลิต ใน แม่น้ำเหลือง ทำการเต้นรำแบบจีนโบราณที่เกิดจากการเต้นรำโอเปร่า ทำลายข้อ จำกัด ของกิจวัตรประจำวันของโอเปร่า มันไม่ได้เป็นแบบจำลองของธุรกิจโอเปร่าอีกต่อไป แต่ด้วยการเคลื่อนไหวของร่างกายขนาดใหญ่ ปรับปรุงการเต้นรำแบบคลาสสิกให้เป็นภาษามนุษย์ที่สามารถแสดงออกถึงความคิดและความหลงใหลได้อย่างอิสระ ดังนั้นการเต้นรำคลาสสิกของจีนไม่เพียง แต่จากรูปร่าง แต่ยังมีมาจากเสน่ห์ภายในได้พบสิ่งที่สอดคล้องกับจิตวิญญาณของราชวงศ์จีนแบบดั้งเดิมเพื่อให้การเต้นรำคลาสสิกของจีนในรูปแบบที่ละเอียดอ่อนและกลม ความแข็งแรงและความนุ่มนวล การผสมผสานของฉาก (Tang Mengcheng, 2565 : สัมภาษณ์) การรวมกันของทักษะและสาระสำคัญ ฉี พระเจ้าและมือ ตา ร่างกาย กฎหมาย ขั้นตอนการผสมผสานที่สมบูรณ์แบบและลักษณะความงามที่เป็นเอกภาพสูง แม่น้ำเป็นสัญลักษณ์ของความสำเร็จของการเต้นรำจีนคลาสสิกที่พัฒนาไปเป็นแบรนด์ใหม่ของร่างกาย

สายน้ำของแม่น้ำเหลืองได้รับการแนะนำให้รู้จักกับดินแดนของจีนจากท้องฟ้าจากดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนืออันกว้างใหญ่ไปจนถึงเส้นทางสายไหมลึกลับผ่าน Hexi Corridor และถิ่นทุรกันดารที่ไม่แยแสและไหลเข้าไปในทะเล Bohai โดยไม่สิ้นสุด เด็ก ๆ ของแม่น้ำเหลืองบันทึกแม่

ทั่วไปนี้ในรูปแบบต่าง ๆ ในสมัยโบราณมีบทกวีและเพลงที่คุณไม่เห็นน้ำของแม่น้ำเหลืองและไหลไปที่ทะเลและไม่กลับมาวันนี้มีซิมโฟนี นักร้องแม่น้ำเหลือง และเปียโนคอนแชร์โต้ แม่น้ำเหลือง ของ ลมกำลังกรีดร้องม้ากำลังกรีดร้องแม่น้ำเหลืองกำลังคำราม มีหนังสือประวัติศาสตร์เช่น บันทึกทางประวัติศาสตร์ ปัจจุบันมีสารคดี Yellow River และมี Cloud Gate Volume ในสมัยโบราณ ปัจจุบันมีแม่น้ำในรูปแบบเด่น แม่น้ำในปัจจุบันวัฒนธรรมผู้บริโภคจะแพร่หลาย แต่การเดินที่มีน้ำเอารูปแบบจากของแม่น้ำเหลืองก็ยังคงมีอยู่มากมาย เราก็คงไม่ได้ที่จะถามว่าทำไมนักออกแบบทำเด่นถึงหลงไหลใน นาฏกรรมทางเหนือ อะไรคือเหตุผลที่ทำให้การเดินรำ คงอยู่ตลอดไป และสัญลักษณ์ที่น่าสนใจของแม่น้ำเหลือง โดยอธิบายการเดินรำ นาฏกรรมทางเหนือที่สร้างจากแม่น้ำเหลือง ภายใต้อิทธิพลของการบรรยายข้อความ ดนตรีในมือข้างหนึ่งยังคงผ่านการบรรยายกลุ่มระลึกถึงความทุกข์และจดจำภาพวีรบุรุษคลาสสิกอันสูงส่งในทางกลับกันการเดินรำ อิมแม่น้ำเหลือง ก็กำลังมองหาวิธีการเล่าเรื่องใหม่ในความคิดสมัยใหม่และบอกสัญลักษณ์ แม่น้ำเหลือง อีกครั้ง (wang wei, 2012)

การเดินรำแบบคลาสสิกสามารถเรียนรู้จากแนวคิดของการเดินรำสมัยใหม่และใช้แนวคิดของการพัฒนาแขนขา และการซึ้นน้ำแขนขา เพื่อเดินรำ การใช้แนวคิดของ การพัฒนาแขนขา เราสามารถใช้การฝึกอบรมเพื่อเสริมสร้างทักษะทางกายภาพของนักเต้นอย่างต่อเนื่องซึ่งจะช่วยเพิ่มความสามารถในการสร้างสรรค์ท่าเต้นลองท่าเต้นที่หลากหลายอย่างกล้าหาญและทำลายข้อ จำกัดของขั้นตอนการเต้นแบบดั้งเดิม ภายใต้การแนะนำของความคิดแบบนี้ นักเต้นไม่จำเป็นต้องพิจารณาความเหมาะสมของการเคลื่อนไหวและบรรทัดฐานในการเดินรำและพวกเขามีความกระตือรือร้นในการสร้างสรรค์ของพวกเขาพัฒนาท่าเต้นให้สมบูรณ์และเสริมสร้างการแสดงออก ในกระบวนการฝึกนักเต้นรู้สึกว่าการเคลื่อนไหวใหม่และระยะทางของเขาอยู่ไม่ไกลและเขาสามารถสร้างได้อย่างกล้าหาญตามความต้องการของเขาเอง ภายใต้แนวคิดของ การพัฒนาแขนขา นักเต้นรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงของการเคลื่อนไหวเป็นการส่วนตัวเพื่อกระตุ้นความกระตือรือร้นในการสร้างสรรค์ภายในของพวกเขาพัฒนาตามรูปแบบศิลปะที่สูงขึ้นและส่งเสริมการพัฒนาศิลปะการเดินรำคลาสสิก ในความคิดของ แขนขานำทาง มันเป็นที่ประจักษ์ส่วนใหญ่ในความจริงที่ว่าร่างกายมนุษย์อยู่ในสถานะของการเคลื่อนไหวและนำความคิดเป็นพื้นฐานเพื่อให้ นักเต้นอยู่บนพื้นฐานของจิตวิญญาณทางอารมณ์ของตัวเองการเคลื่อนไหว การเดินรำสมัยใหม่เน้นการรับรู้ของนักเต้นเกี่ยวกับการเคลื่อนไหว กระบวนการเดินรำไม่สามารถสะสมการเคลื่อนไหวได้อย่างง่าย ๆ มันจำเป็นต้องรับรู้การเคลื่อนไหวก่อนแล้วจึงรวมความคิดของตัวเองเพื่อแสดงศิลปะการเดินรำ นักเต้นผสมผสานแนวคิดการซึ้นน้ำของการเดินรำสมัยใหม่เข้ากับการเดินรำแบบคลาสสิกกระบวนการของการเดินรำก่อให้เกิดความเฉื่อยของการคิดและค่อยๆสำรวจและค้นพบสาระสำคัญและวัตถุประสงค์ของศิลปะการเดินรำ ในกระบวนการเดินรำเพียงเพื่อพัฒนาการเคลื่อนไหวนวัตกรรมที่ไม่รวมเข้ากับความคิดนั้นไม่ต้องสงสัยเลยว่าว่างเปล่า แต่การเน้นไปที่การซึ้นน้ำความคิดมากเกินไปไม่ใส่ใจกับนวัตกรรมของการเคลื่อนไหว ร่างกายการกระทำจะดูแข็งทื่อ ในเรื่องนี้ในกระบวนการพิชิตขั้นของการเดินรำคลาสสิกและการเดินรำสมัยใหม่มีความจำเป็นที่จะต้องเรียนรู้ทักษะการเคลื่อนไหวของการเดินรำสมัยใหม่เพื่อทำความเข้าใจเหตุผลทางปรัชญาของมันและเพื่อถ่ายทอดแนวคิดการเดินรำและหลักการทางศิลปะ โดยรวมแล้วจากการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ทางสัจฐานวิทยาระหว่างการเดินรำสมัยใหม่และการเดินรำคลาสสิก สรุข้อดีของการเดินรำแต่ละครั้ง มีความคล้ายคลึงกันและความแตกต่างระหว่างการเดินรำทั้งสองใน

กระบวนการพัฒนาของศิลปะการแต้ร่าข้อดีของทั้งสองสามารถเสริมซึ่งกันและกันสร้างสรรค์วิธีการนำเสนอศิลปะการแต้ร่าอย่างต่อเนื่องสืบทอดวัฒนธรรมที่ยอดเยี่ยมในการแต้ร่าคลาสสิกดูซับสาระสำคัญของการแต้ร่าสมัยใหม่และส่งเสริมการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของศิลปะการแต้ร่า (Wang Tao, 2565 : สัมภาษณ์)

การสร้างการแต้ร่าของแม่น้ำเหลือง สิ่งแรกคือการวิเคราะห์อิทธิพลของการแต้ร่าอิมแม่น้ำเหลือง ในการสร้างภาษาแต้ร่า ประการที่สองคือการหารือเกี่ยวกับความร่ำรวยของต้นแบบการสร้างการแต้ร่า อิมแม่น้ำเหลือง ร่วมสมัยและแบ่งการแต้ร่า อิมแม่น้ำเหลือง ออกเป็นสามประเภทตามต้นแบบเฉพาะของการสนับสนุนการแต้ร่าที่สามคือการอธิบายการสร้างจิตวิญญาณการแต้ร่าสมัยใหม่และการสะท้อนทางวัฒนธรรมภายใต้อิทธิพลของ อิมแม่น้ำเหลือง ในฐานะที่เป็นแหล่งสนับสนุนและแหล่งสำคัญของการสร้างสรรค์การแต้ร่าสมัยใหม่ อิมแม่น้ำเหลือง ไม่เพียง แต่เป็นช่องทางสำหรับคนทันสมัยในการถอดรหัสและก้าวข้ามภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกทางจิตวิญญาณ และสร้างความแข็งแกร่งทางจิตวิญญาณ แต่ยังเป็นวิธีการที่เป็นไปได้สำหรับการขอลงจากจิตวิญญาณแห่งชาติและการสร้างภาพลักษณ์ของประเทศ

หวางเหอ เป็นนาฏกรรมสมัยใหม่ของจีนที่เป็นการเล่าเรื่องราวของแม่น้ำเหลือง หรือ แม่น้ำหวางเหอ ผ่านศิลปะการแสดงในรูปแบบนีโอคลาสสิกจีน เพื่อเป็นการพัฒนาเรื่องราวในช่วงเวลาที่กำหนด ทั้งเป็นการเปิดโลกทัศน์นาฏกรรมสมัยใหม่ของจีน ผู้วิจัยต้องการที่จะศึกษาองค์ประกอบนาฏกรรมหวางเหอ ในบริบทวัฒนธรรมสมัยใหม่จีนมาผ่านกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้แนวคิดและทฤษฎีทางด้านมนุษยวิทยาและนาฏศิลป์มาร่วมอธิบายผลการศึกษาคงจะทำให้เกิดองค์ความรู้ทางด้านศิลปะการแสดง และยังเป็นการยกระดับงานวิจัยทางด้านนาฏศิลป์ ซึ่งจะเป็ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ทางวิชาการที่เป็นมาตรฐานระหว่างประเทศในระดับสากล

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาองค์ประกอบของนาฏกรรมหวางเหอ นาฏกรรมนีโอคลาสสิกจีน

3. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

3.1 ทำให้ทราบถึงองค์ประกอบของนาฏกรรมหวางเหอ นาฏกรรมนีโอคลาสสิกจีน

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอีกทั้งการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามโดยกำหนดกรอบและขั้นตอนของระเบียบวิธีวิจัยดังนี้ ประชากรกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย 1) กลุ่มผู้รู้ (Key Informant) ได้แก่ (1) ผศ.ดร. พิระ พันลูกท้าว ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ตะวันตก (2) อาจารย์ศทาวุธ มาป้อง ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนาฏศิลป์ตะวันตก(3) Mr. Wang Tao ผู้เชี่ยวชาญนาฏศิลป์จีน 2) กลุ่มผู้ปฏิบัติ (Casual informant) ได้แก่ (1) Mr. Pan Yanhe นิสิตต่างชาติ ภาควิชาศิลปะการแสดง มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (2) Mr. Gao Liang อาจารย์มหาวิทยาลัยเสินเจิ้น มณฑลกว่างต้ง ประเทศจีน (3) Mr. Zhang Kanghui อาจารย์มหาวิทยาลัยเสินเจิ้น มณฑลกว่างต้ง ประเทศจีน 3) กลุ่มบุคคลทั่วไป

(General informants) ประกอบด้วย นิสิต กลุ่มผู้ชมการแสดง โดยใช้วิธีสุ่มแบบก้อนหิมะ (Snowball Sampling) จำนวน 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ 1) แบบสัมภาษณ์ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและแบบสัมภาษณ์แบบไม่มีโครงสร้าง 2) แบบสังเกต ได้แก่ แบบสังเกตแบบมีส่วนร่วมและแบบสังเกตไม่มีส่วนร่วม

การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามการวิจัยครั้งนี้ ใช้ข้อมูลภาคสนามเป็นหลักประกอบด้วย 1) การสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างและไม่มีโครงสร้าง สัมภาษณ์ผู้รู้ เพื่อให้ทราบถึงข้อมูลเพื่อนำมาสังเคราะห์ วิเคราะห์เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบของการวิจัย โดยการสัมภาษณ์ทุกครั้งผู้วิจัยจะติดต่อทางโทรศัพท์ไปยังผู้ให้ข้อมูลเพื่อนัดหมายการสัมภาษณ์ เพื่อให้การเก็บข้อมูลทุกครั้งเป็นไปด้วยความเรียบร้อย

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยจัดกระทำข้อมูลโดยการนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ การสังเกต มาตรวจสอบ ความถูกต้อง และจัดกลุ่มของข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัยการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยใช้เทคนิคการตรวจสอบข้อมูลแบบสามเส้า (Triangulation Technique) และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลในลักษณะพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive analysis)

5. ผลการวิจัย

ทางเหนือ: นาฏกรรมนีโอคลาสสิกจีนในบริบทวัฒนธรรมสมัยใหม่ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย จากการศึกษาพบว่า องค์ประกอบการแสดงทางเหนือ มีดังนี้

1. แนวคิด

หลังจากการก่อตั้งสังวัฒนธรรมจีนยุคสมัยใหม่ นักเต้นชาวจีนได้อุทิศตนให้กับนวัตกรรมและการพัฒนานาฏศิลป์ประจำชาติมาเป็นเวลานาน พวกเขาได้จัดทำตำรานาฏศิลป์จีนโดยอ้างอิงถึงศิลปะการต่อสู้ อูปรากร และบัลเลต์ของจีน ด้วยความก้าวหน้าของการปฏิรูปและการเปิดประเทศ และการแลกเปลี่ยนที่เพิ่มขึ้นระหว่างประเทศของฉันทันกับต่างประเทศ การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่เกิดขึ้นกับนาฏศิลป์คลาสสิกในประเทศของเรา และมีพื้นที่ใหม่สำหรับการขยายทั้งรูปลักษณ์และความหมาย หลักสุนทรียศาสตร์ของนาฏศิลป์จีนคือการถ่ายทอดและความต่อเนื่องของประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมอันยาวนานของชนชาติจีนเป็นเวลาหลายพันปี ซึ่งดำเนินผ่านสมัยโบราณและปัจจุบัน หลักการเหล่านี้สามารถเห็นได้ไม่เฉพาะในโอเปร่าเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการเต้นรำแบบโบราณด้วย เป็นหมวดศิลปะใหม่

นาฏกรรมทางเหนือ เป็นศิลปะการแสดงของจีนที่ได้นำเอาเรื่องของแม่น้ำทางเหนือ (แม่น้ำเหลือง) มาผ่านกระบวนการประกอบสร้าง โดยศิลปินนักออกแบบท่าเต้นชาวจีน ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องราวที่ระลึกถึงความทุกข์และภาพของวีรบุรุษในอดีต ถ่ายทอดผ่านกระบวนการเคลื่อนไหว ในรูปแบบนีโอคลาสสิกจีน เพื่อให้เกิดสุนทรียภาพที่งดงาม ผ่านนาฏกรรม ทางเหนือ ที่เป็นนาฏกรรมสมัยใหม่ของจีน

2. รูปแบบการแสดง

นาฏกรรมทางเหนือเป็นศิลปะการแสดงสมัยใหม่ของจีนที่นำเอาเรื่องราวของแม่น้ำที่เรา รู้จักกันนาม แม่น้ำหวางเหอ แม่น้ำฮวงโห แม่น้ำเหลือง หรือแม่น้ำวิปโยค ที่นำเอาเรื่องราววิถีชีวิต และบอกเล่าเหตุการณ์ ผ่านนาฏกรรมการเต้นรำในรูปแบบนีโอคลาสสิก โดยใช้นักแสดงทั้งชายและ หญิง เคลื่อนไหวร่างกายไปตามบทบาทของนาฏกรรม ใช้การเต้นรำเพื่อแสดงภาพประวัติศาสตร์การ ต่อสู้ของลูกหลานในแม่น้ำหวางเหอ โดยแบ่งออกเป็น 4 ช่วง ได้แก่

- ช่วงที่ 1 Yellow River Boatmen วิถีชีวิต และการพายเรือต้านคลื่นที่มีพลังอัน ยิ่งใหญ่
- ช่วงที่ 2 Ode to the Yellow แม่น้ำหวางเหอ บนพื้นที่ราบแถบภูมิภาคตอนกลาง ที่มีทิวทัศน์ภูเขาอันงดงามบนผืนแผ่นดิน
- ช่วงที่ 3 Anger แม่น้ำวิปโยคและจิตวิญญาณของผู้คนที่เปี่ยมด้วยความรัก
- ช่วงที่ 4 Dongfanghon ยุติแม่น้ำวิปโยค

ภาพที่ 1 รูปแบบการแสดง

3. ดนตรี

ดนตรีที่ใช้ประกอบนาฏกรรมทางเหนือประกอบด้วยเพลง “Yellow River Cantata” ซึ่ง บทเพลงนี้เป็นพื้นฐานสำหรับการประพันธ์เพลงเสียงขนาดใหญ่ร่วมสมัยของจีน ในช่วงปลายทศวรรษ 1960 ต่อมาได้มีการดัดแปลงมาเป็น Yellow River Piano Concerto โดยนักเปียโน หยิน ฉิงซ่ง โดยได้นำเอาเปียโนมาบรรเลงร่วมกับไวโอลิน ซึ่งเป็นการนำเครื่องดนตรีทั้ง 2 ชิ้น ในระดับนานาชาติ ที่ดีที่สุด มาผสมผสานกับเครื่องดนตรีของจีนให้เกิดอารมณ์ร่วมสมัยที่เข้ากับบริบทวัฒนธรรมสมัยใหม่ ของจีน

5. ท่าที่ใช้ในการแสดง

ท่าที่ใช้ในการแสดงนาฏกรรมหว่างเหอ นั้น เป็นท่าที่สื่อให้เห็นถึงอารมณ์ในแต่ละช่วง แต่ปะเหตุการณ์ ใช้ท่าเด่นรำเพื่อตีความบอกถึงเรื่องราว การต่อสู้ของลูกหลานในแม่น้ำฮวงโห จากนามธรรมให้ปรากฏเป็นรูปธรรม ท่าที่ใช้ในการนั้นจะมีท่าหลักที่ปรากฏใน 4 ช่วงการแสดง ซึ่งประกอบด้วย

ช่วงที่ 1 Yellow River Boatmen เป็นการแสดงที่ใช้ท่าทางการเต้นสื่อให้เห็นถึงวิถีชีวิต ที่แสดงฉากคนพายเรือในแม่น้ำที่กำลังต่อสู้กับคลื่นที่รุนแรงด้วยพลังโมเมนตัมอันยิ่งใหญ่

ภาพที่ 4 Yellow River Boatmen

ช่วงที่ 2 Ode to the Yellow แม่น้ำหวางเหอ บนพื้นที่ราบแถบภูมิภาคตอนกลาง ที่มีทิวทัศน์ภูเขาอันงดงามบนผืนแผ่นดิน เป็นการใช้ท่วงท่าการเต้นรำที่สื่อถึงความอุดมสมบูรณ์

ภาพที่ 5 Ode to the Yellow

ช่วงที่ 3 Yellow River Anger เป็นการใช้ท่วงท่าที่แสดงถึงความโศกเศร้าจากเหตุการณ์ของแม่น้ำวิปโยค และท่าที่แสดงให้เห็นถึงจิตวิญญาณของผู้คนที่เปี่ยมด้วยความรัก

ภาพที่ 6 Anger

ช่วงที่ 4 Dongfanghong เป็นภาษาจีน ที่หมายถึงการยุติ หรือจบลง แสดงถึงการหยุดความวิปโยคของแม่น้ำหวางเหอ

ภาพที่ 7 Dongfanghon

6. อภิปรายผลการวิจัย

หวางเหอ: นาฏกรรมนีโอคลาสสิกจีนในบริบทวัฒนธรรมสมัยใหม่ พบว่า นาฏศิลป์จีนไม่เพียงรวมถึงพัฒนาการและปัจจัยต่าง ๆ ของศิลปะการต่อสู้ของจีน แต่ยังซึมซับแก่นแท้ของการรำรำแบบตะวันตกอันเปี่ยมไปด้วยความรู้สึก รูปทรงที่เป็นเอกลักษณ์ และสุนทรีย์ของการผสมผสาน

ความแข็งแกร่งและความนุ่มนวล . สอดคล้องกับ Chen Chao, (2016) ที่กล่าวว่า นาฏศิลป์ดั้งเดิมของจีนมีคุณค่าทางศิลปะสูงมาก เป็นการผสมผสานท่วงท่าการเต้นรำ และองค์ประกอบของประเพณีประจำชาติต่าง ๆ จากนั้น จึงก่อตัวขึ้นผ่านการสร้างสรรค์ขึ้นใหม่ โดยนักออกแบบท่าเต้นหลายคน ในช่วงหลายศตวรรษของประวัติศาสตร์ การเต้นรำคลาสสิกของจีนนิยมใช้เครื่องดนตรีคลาสสิกยุคกลาง ส่วนเครื่องแต่งกายในการแสดงจะถูกสร้างสรรค์ตามความต้องการของผู้ออกแบบ ที่นำเอาของเก่ามาปรับปรุงให้มีสไตล์และร่วมสมัยที่เปี่ยมด้วยสุนทรียรส และยังสอดคล้องกับ Zhang Tingting, (2012) ที่อธิบายว่านาฏศิลป์จีนมีประสบการณ์การพัฒนามาครั้งศตวรรษ จากการเต้นรำในราชสำนักหรือการเต้นรำพื้นบ้านที่ห่างไกลออกไป วัฒนธรรมจีนสมัยใหม่ได้เกิดขึ้นในวงการนาฏศิลป์จีน ด้วยประเทศจีนมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและวัฒนธรรมที่ลึกซึ้งซึ่งเป็นรากฐานของความรุ่มรวยของนาฏศิลป์จีน ไม่ว่าจะการรำกายได้วัฒนธรรมสมัยใหม่ของจีน หรือ การรำแบบจีนดั้งเดิม ล้วนแต่เป็นการรำแบบจีนที่มีมาก่อน และการรำที่วิเคราะห์อารมณ์ทางจิตวิญญาณของชาวจีน แสดงถึงชีวิตของชาวจีนมีความแตกต่างเพียงอย่างเดียว คือ วิธีการแสดง การเต้นรำสมัยใหม่ของจีนยังสนับสนุน การเคลื่อนไหวตาม ธรรมชาติ การหดตัว และการผ่อนคลายของร่างกาย การเต้นรำเท้าเปล่า และเทคนิคอื่น ๆ นาฏกรรมหวางเหอ ถือเป็นต้นแบบของการสร้างสรรค์นาฏกรรมจากสองแง่มุมของความงามแบบคลาสสิกและความงามร่วมสมัย ด้วยภูมิหลังของการการสรรค์มาจากประวัติศาสตร์ดั้งเดิม มาสร้างสรรค์ให้เกิดเป็นการเต้นรำร่วมสมัย ซึ่งเป็นแนวทางที่เป็นไปได้สำหรับการแสวงหาตัวตนและการสร้างภาพลักษณ์ของชาติ สอดคล้องกับ Chen Xin, (2019) กล่าวว่า การเต้นรำร่วมสมัยของจีน ในการแสดงนาฏกรรมหวางเหอ เป็นการสร้างสรรค์ที่ฉีกข้อจำกัดของรูปแบบดั้งเดิมของการเต้นรำคลาสสิก นาฏกรรมหวางเหอ ยังรวมเอาจิตวิญญาณแห่งการบุกเบิกและความท้าทายในการปฏิรูปวงการนาฏศิลป์จีนยุคใหม่ โดยผ่านผลงานการแสดง นักออกแบบท่าเต้นส่วนใหญ่ นิยมใช้ท่าพื้นฐานในการยืนตัวตรง หลังตรง แต่ในยุคสมัยใหม่นั้นนิยมใช้ท่วงท่า การเต้นที่ตัวเหวี่ยง และหมุนไปตามแรงโน้มถ่วง ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ด้วยอิทธิพลของการเต้นรำคลาสสิก ทำให้นาฏกรรมหวางเหอ อยู่ในบริบทของวัฒนธรรมสมัยใหม่ อีกทั้งสามารถดึงดูดผู้ชมและได้รับความนิยามอย่างกว้างขวาง ในขณะที่เดียวกันก็สะท้อนถึงสุนทรียภาพของการเต้นรำ เป็นศิลปะการแสดงรูปแบบนีโอคลาสสิก ในการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมแบบดั้งเดิมไปสู่ร่วมสมัย พบว่า พัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของประเทศ เมือง เศรษฐกิจ ฯลฯ การพัฒนาศิลปะ ดนตรี นาฏศิลป์ของจีน จะนำไปสู่การปรับเปลี่ยนวิถีชีวิต การหลอมรวมของผู้คนในสังคมวัฒนธรรมจีนร่วมสมัยแบบเปิดและวัฒนธรรมดั้งเดิม

7. องค์ความรู้ใหม่

นาฏกรรมหวางเหอ เป็นนาฏกรรมที่ประกอบสร้างในรูปแบบนีโอคลาสสิก ซึ่งมีภูมิหลังของกระบวนการสร้างสรรค์มาจากข้อมูลทางประวัติศาสตร์และสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นการพัฒนาผลงานทางด้านการแสดงของจีนให้ทันต่อสังคมสมัยใหม่ อิทธิพลของวัฒนธรรมสมัยใหม่ของจีนส่งผลอันนำไปสู่ การเปลี่ยนแปลงในเขตเมืองและเศรษฐกิจส่วนบุคคล การเปลี่ยนแปลงวิถีคิดของผู้คนเกี่ยวกับเศรษฐกิจ อีกทั้งยังส่งผลให้มีการผสมผสานความคิดระหว่างวัฒนธรรมดั้งเดิมของจีนและวัฒนธรรม

ร่วมสมัย ถือเป็น การเปิดกว้างทางวัฒนธรรม ความคิด และการสร้างสรรค์การเดินร่ำขึ้นใหม่ภายใต้ ภูมิหลังของประวัติศาสตร์จีน

นาฏกรรมทางเหอ เป็นการแสดงที่เล่าถึงวิถีชีวิตผู้คนในแถบลุ่มแม่น้ำและความวิปโยคของ แม่น้ำทางเหอ ในการแสดงนาฏกรรมทางเหอ ใช้รูปแบบการเคลื่อนไหวในท่วงท่าที่สื่อถึงเหตุการณ์ ต่าง ๆ เพื่อแสดงถึงความปั่นป่วน ความสง่างามของแม่น้ำทางเหอ และเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ อันยิ่งใหญ่ของกลุ่มประชากรที่อาศัยในแถบลุ่มแม่น้ำทางเหอ ที่ต่อสู้ดิ้นรนจากเหตุการณ์วิปโยคของ แม่อ่างสงไม่ย่อท้อ โดยท่วงท่าของการแสดงมีการนำเอาท่าของการเดินร่ำแบบคลาสสิกจีนผสมผสาน ทำร่วมสมัยแบบนีโอให้เกิดเป็นการเดินร่ำในรูปแบบนีโอคลาสสิกจีน เพื่อให้เกิดเป็น นาฏกรรมนีโอ คลาสสิกจีนในบริบทวัฒนธรรมสมัยใหม่

8. ข้อเสนอแนะ

8.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

8.1.1 แม่น้ำทางเหอ เป็นหนึ่งเรื่องราวที่เกิดขึ้นประวัติศาสตร์ของจีน และได้มีการ นำมาถ่ายทอดผ่านศิลปะการแสดง เพื่อให้ประชาชนรุ่นหลัง ได้สัมผัสและเข้าถึงเรื่องราวทาง ประวัติศาสตร์ จึงควรมีการนำนาฏกรรมทางเหอเข้าไปมีบทบาทในวิทยาลัยสอนนาฏศิลป์จีน ทั้ง รูปแบบดั้งเดิม และรูปแบบใหม่ เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการเดินร่ำและยังเป็นการสัมผัสข้อมูลทาง ประวัติศาสตร์

8.2 ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปฏิบัติ

8.2.1 การศึกษาการเดินร่ำของนาฏศิลป์จีน ยึดหลักสภาวะจิตที่ว่า “อารมณ์เคลื่อนไหว ภายในและก่อตัวขึ้นภายนอก” การเคลื่อนไหวของร่างกาย มักจะเปิดเผยกิจกรรมภายในที่สมบูรณ์ แบบของทุกคนโดยไม่รู้ตัว ดังนั้นในกระบวนการสร้างผลงานการเดินร่ำ นักเต้นจะต้อง พิจารณาคุณภาพ ทางจิตใจของตัวละครอย่างรอบคอบ เข้าใจลักษณะบุคลิกภาพที่เป็นเอกลักษณ์ของ ตัวละครอย่าง แม่น้ำและออกแบภาษากายที่แสดงออกและแสดงออกมากที่สุดและแสดงท่าทางการเดินร่ำที่มีพื้นผิว ตัวอย่างเช่น การออกแบบการกระทำ และการตีความที่แม่นยำของนักแสดงใน นาฏกรรมทางเหอ สามารถถ่ายทอดลักษณะนิสัยของตัวละครไปยังผู้ชมได้โดยตรงและทำให้ผู้ชมมีความรู้สึกสุนทรีภาพ ในการแสดงได้อย่างเข้าใจ

8.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

8.3.1 การศึกษานาฏศิลป์จีนไม่ควรหยุดอยู่เพียงแค่การเรียนรู้การเคลื่อนไหวเพียงผิว เฝินเท่านั้น แต่ควรมีการทำ ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับการแสดงนาฏศิลป์จีน ความเข้าใจและ ประสบการณ์ ของบทบาท และการสร้างสรรค์ ทำให้ท่วงท่าของการเดินร่ำมีความสมเหตุสมผลมาก ขึ้นใน ดังนั้นควรมีการนำเอานาฏศิลป์ในแต่ละสกุล ไม่ว่าจะ เป็นรูปแบบราชสำนัก หรือนาฏศิลป์ พื้นเมือง มาสร้างสรรค์ให้เกิดเป็นนาฏศิลป์จีนร่วมสมัย ตามบริบทวัฒนธรรมจีนสมัยใหม่

9. บรรณานุกรม

ดิฐดา นุชบุษบา. (2559). เทคนิคการฟ้อนนีโอล้านนา ในละครฟ้อนล้านนา เรื่อง พรหมจักร ของกฤษณี ชัยศิลป์บุญ. วารสารวิชาการสถาบันเทคโนโลยีแห่งสุวรรณภูมิ. 4(1). 404-418.

Chen Chao. (2016). On the Origin and Development of Chinese Classical Dance. **Journal of Education and Culture Studies**. 6(4). 60-66.

Chen Xin. (2019). **Research on the Dance of “Yellow River Theme” in Contemporary China**. China : Nanjing Arts Institute.

Tang Mengcheng (ผู้เชี่ยวชาญวัฒนธรรมจีน) ผู้ให้สัมภาษณ์. 13 ตุลาคม 2565. ผ่านแอปพลิเคชันวีแชท

Wang Kefen. (1985). **The History of Chinese Dance**. China : Books & Periodicals.

Wang Tao (ผู้เชี่ยวชาญนาฏศิลป์จีน) ผู้ให้สัมภาษณ์. 13 ตุลาคม 2565. ผ่านแอปพลิเคชันวีแชท

Wang Wei. (2012). **An Analysis of the Four Generations of the Yellow River Dance**.

Zhang Tingting. (2012). The Origin and Evolution of Chinese Classical Dance. **Music Grand View**. 6(2012). 1-14.